

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ, δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 20 Ἰουλίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 34

Ἡ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μάταια παίδευε τὸ μυαλό του γιὰ
νὰ μαντεύσῃ σὲ ποῖο μέρος ἦταν.
Δὲν εἶχε ξαναῖδεῖ ποτέ του παρόμοιο
πρᾶγμα. Ἦταν ἄραγε στάλῃθεια τά-
φος; Καὶ τὸν εἶχαν θάψῃ ζωντανόν;
Μὴ νὰ ἦταν κιόλας ζωντανός; Ἄρ-
χισε νὰ πασπατεύῃ τὰ μέλη του γιὰ
νὰ πεισθῇ καὶ προσπάθησε νὰ θυμη-
θῇ τὰ τελευταῖα περιστατικά.

Ἐξαφνα σταυτιά του ἔ-
φθασε ἓνα ψιθύρισμα ἀπὸ
μακρινὲς ὁμιλίες.

Οἱ ὁμιλίες σιγά-σιγά πλη-
σίαζαν πρὸς τὸ μέρος του.

Μήπως ὄνειρευόταν; Ἡ
καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυ-
πάῃ δυνατά... Ναί, τὸν τό-
νο αὐτῆς τῆς ὁμιλίας τὸν
ἐγνώριζε μῶλο ποῦ εἶχε πο-
λὺ καιρὸ νὰ τὸν ἀκούσῃ.
Κάπου ἐκεῖ καντὰ μιλοῦσαν
γαλλικά.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἀπὸ
τὰ πιδ περίφημα ἱερὰ τῶν
Ἰνδῶν, ἔλεγε ἡ μιὰ φωνή:
Βρισκόμαστε στὸ ναὸ τῆς
Ἑλλάδας.

— Πόσες πέτρες θὰ χρειά-
στηκε νὰ κουβαλήσουν γιὰ
νὰ κτίσουν ἓνα τόσο πελώ-
ριο οἰκοδόμημα, ἔκανε μιὰ
ἄλλη φωνὴ μὲ θαυμασμό.

— Πόσες πέτρες; ἐπανέ-
λαβε ἡ πρώτη φωνή. Μία
μοναχὰ τοὺς ἔφθασε.

— Μονάχα μιὰ; Τί θέ-
λετε νὰ πῆτε;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ
ναὸς αὐτὸς εἶναι μονόλιθος.
Ναί, εἶναι καμωμένος ἀπο-
κλειστικὰ ἀπὸ μιὰ πέτρα
καὶ τὴν πέτρα μάλιστα αὐ-
τὴν δὲν χρειάστηκε νὰ τὴν

μεταφέρουν ἀπὸ πουθενά: Τὸ ἴδιο
τὸ βουνὸ τοὺς τὴν προμήθευσε. Τὸ
ἴδιο τὸ βουνὸ ἔσκαψαν, σκάλισαν καὶ
πελέκησαν. Καὶ δὲν ἀρκέστηκαν μο-
νάχα νὰ νοίξουν σπηλιὲς μέσ' στὰ
ἐγκατὰ του καὶ νὰ σκάψουν ὑπογείους
διαδρόμους. Ἀνοιξαν ἀκόμη, σκαλί-
ζοντας τὴν σκληρὴν πέτρα καὶ πλα-
τεῖς ὑπαίθριους δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν
ἀπὸ τὸν ἓνα ναὸ στὸν ἄλλον. Φαν-

«Κάποια μεγάλη ταραχὴ ἐπέρασε, δὶχως ἄλλο, εἶπε ὁ
γιατρός». (Σελ. 398, στ. β').

τασθῇτε τί ὄγκους ἀπὸ πέτρες χρειά-
στηκε νὰ μεταφέρουν ἀπ' ἐδῶ, ἐνὸςω
ἔσκαβαν αὐτὸ τὸν ναὸ. Εἶναι κάτι
ποῦ ἐμεῖς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαν-
τασθοῦμε γιὰτί αὐτὸ ποῦ βλέπουμε
δὲν εἶναι παρὰ ἓνα ἐλάχιστο τμήμα
ἀπ' ὅλο τὸ οἰκοδόμημα. Ὁ ναὸς ἀ-
πλώνεται σὲ ἀπόσταση ἐνὸς χιλιομέ-
τρου μέσα στὸ βουνό.

— Κι' ἐκεῖνο ποῦ ἴσως εἶναι ἀ-
κόμη πιδ ἀξιοθαύμαστο ἀπὸ τὴν ἔκ-
ταση αὐτοῦ τοῦ κτιρίου, εἶναι ἡ με-
γαλοπρέπειά του καὶ ἡ καλλιτεχνία
του, εἶπε ὁ ἄλλος συνομιλητής. Γιὰ
κοιτάξτε αὐτὴ τὴ ζωοφόρο
μὲ τὰ φανταστικά ζῶα, πάν-
θηρες, ἐλέφαντες, τίγρεις,
σκαλισμένα σὲ διάφορες στά-
σεις, ποὺ μοιάζουν σὰν νὰ
πρόκειται ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ
στὴν ἄλλη νὰ χυμῇξουν ἀπὸ
ἐκεῖ ψηλὰ ποὺ βρίσκονται!
Ὁ τρόπος ποῦ εἶναι δου-
λεμμένα ὅλα αὐτὰ τὰ στο-
λίδια, οἱ κολόννες, οἱ ὀβε-
λίσκοι εἶναι καταπληκτικοί.
Καὶ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ τ' ἀ-
μέτρητα γλυπτικά ἔργα δὲν
ὕπάρχει ἓνα ποῦ νὰ μοιάζῃ
μὲ τ' ἄλλο.

— Καὶ οὔτε αὐτὸς ἐδῶ
εἶναι ὁ μόνος μονόλιθος ναὸς
ποῦ ὑπάρχει στὴς Ἰνδίες,
πρόσθεσε ὁ ἄλλος. Ὑπάρ-
χουν ἀκόμη καὶ στὸ Καρ-
λί καὶ στὴν Ἑλεφαντίνῃ
καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη.

— Δὲν φανταζόμουν πὼς
σὲ τόσο μικρὴ ἀπόσταση ἀ-
πὸ τὴν Ἀουρεγκανπάτ θὰ
βρισκόταν ἓνας τόσο ἀξιο-
θαύμαστος καὶ πολυσύχνα-
στος ναὸς.

— Πέντε λευγὲς ἀκριθῶς
εἶναι ἡ ἀπόσταση καὶ ὅπως
εἶδατε, τὰ ἄλογά μας τὴν
ἐκάναν μέσα σὲ δυὸ ὥρες.

— Ἀφέντη, πρέπει νὰ

πηγαίνουμε, είναι ώρα! είπε τότε μια τρίτη φωνή σε γλώσσα ταμούλ.

— Ο Άμουνατ έχει δικίον, συμφώνησε ο ένας απ' αυτούς που μιλούσαν πριν. Δεν πρέπει να χασομερήσουμε, αν δεν θέλουμε να μας ανακαλύψουν. Αυτές τις ημέρες στην Ελλάδα γίνεται μεγάλο προσκύνημα. Χιλιάδες Ινδοί έχουν μαζευτεί εδώ. Μπορούσε ανάμεσά τους να βρεθί και κανένας φανατικός, που αν μας αντίκριζε μπορούσε να προκαλούσε φασαρίες, με την πρόφραση πως μολύνουμε τα μυστήριά τους. Άς κά-νουμε λοιπόν γρήγορα να βγούμε απ' τη μυστική είσοδο που μπήκαμε.

Ο Ντάρλι είχε ακούσει δλη αυτή τη συνομιλία με λαχτάρα και συγκίνηση που ολοένα γινόταν και μεγαλύτερη και που στο τέλος εξελίχθηκε σε άσυγκράτητη επιθυμία να συναντήσει αυτούς που άκουγε να μιλούν. Σηκώθηκε με βία απ' το στρώμα του κι όρμησε τρικλίζοντας προς το μέρος απ' όπου ακούγονταν οι φωνές, μα άσκοπα έψαξε στους τοίχους της φυλακής του για να βρή μια πόρτα ή τουλάχιστον ένα οποιοδήποτε άνοιγμα· ο τοίχος δεν παρουσίαζε πουθενά την ελάχιστη σχισμή. Έκανε και ξανάκανε το γύρο του μικρού κελλιού μα δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψει τίποτα.

Όσ'όσο άκουγε ακόμα τις όμιλίες και μάλιστα μια απ' τις φωνές του φαινόταν πως την αναγνώριζε. Μα να ήταν άραγε αλήθεια ή μήπως ήταν μόνο δημιουργημα της φαντασίας του; Πώς ήταν ποτέ δυνατόν ο μαρκήσιος Μπυσσού να βρίσκεται τόσο κοντά. Όπωςδήποτε, όμως, είτε αυτός ήταν είτε κανένας άλλος, κι' οι δυο που είχε ακούσει να μιλούσαν ήταν Γάλλοι, δηλαδή φίλοι του· φθάνει να τους πλησίαζε και να τους έλεγε ποιός ήταν για να εξασφαλίσω την υποστήριξή τους. Μα πως να καταφέρει να τους πλησιάσει;

Και με τις σκέψεις αυτές τριγύριζε τοίχο-τοίχο το κελλί, ψάχνοντας να βρη ένα άνοιγμα, σπάζοντας τα νύχια του στη σκληρή πέτρα, προσπαθώντας να μετατοπίσει τους βαρείς γλυπτους έλέφαντες, που δίχως άλλο θάκρυβαν κάποια κρυφή πόρτα, φωνάζοντας μ' όλη τη δύναμη του λά-ρυγιά του.

— Βοήθεια! βοήθεια! φώναζε. Ελευθερώστε με! Είμαι ο Ντάρλι, ο μικρός Κατρά, ο βαφτιστικός του διοικητή του Ποντισέρου! Πάρτε με απ' εδώ! Πηγαίνετε με στο νουνό μου και στη νουνά μου! Πάρτε με απ' εδώ!

Μα άλιμονο! ή αδύνατη φωνή του

παιδιού δεν μπορούσε να τρυπήσει τους πέτρινους τοίχους. Ο δυστυχισμένος μικρός δεν ήταν δυνατόν να φανταστεί πως αυτοί που άκουγε τόσο καθαρά τη φωνή τους, δεν μπορούσαν ν' ακούσουν τη δική του τη φωνή. Άγνοούσε πως ή ακουστική έχει πολύ περιέργους νόμους και πως ένας ήχος μπορεί να πηγαίνει απ' ένα σημείο σ' ένα άλλο, χωρίς όμως από το σημείο αυτό να μπορεί να ξαναγυρίσει στο πρώτο. Δυνάμωνε τις φωνές του, κολλούσε το στόμα του στον τοίχο με την ιδέα πως θ' άκουσ-τή καλύτερα. Μα όσο κι' αν κοπίαζε δεν έδγαζε παρά αδύνατα βογγητά που δεν ακούγονταν ούτε έξω κ' αν απ' το κελλί του.

Άπειρη απογοήτευση κυρίευσε τότε την καρδιά του δυστυχισμένου παιδιού καθώς άκουσε ν' απομακρύνονται εκείνοι που για μια στιγμή είχε ελπίσει πως θα τον έσωζαν. Όμοιοις μ' ένα ναυαγό που βλέπει στον ορίζοντα να χάνεται το καράβι, που του έκανε επί ώρες σινιάλα για να του δώση ν' αντιληφθή την παρουσία του, ο Ντάρλι άκουγε μ' απελ-πισία τον ήχο από τα βήματα που έσβυνε στην απόσταση όπου στο τέλος έπαψε ολότελα ν' ακούγεται.

Έξακολούθησε ωστόσο να σέρνεται στο πάτωμα, επαναλαμβάνοντας αδιάκοπα:

— Πάρτε με! Πάρτε με!

Ύστερα εξαντλημένος κι' έξακολουθώντας ακόμη να βογγάει, έπεσε χάρω κι' έχασε τις αισθήσεις του.

— Απόψε είναι χειρότερα από σήμερα το πρωί, είπε μια φωνή άγνωστη για τ' αυτιά του Ντάρλι, πού, ά-λίμονο, δεν μιλούσε γαλλικά αλλά τα-μούλ. Ο πυρετός είναι πολύ δυνατότερος. Τί συνέβη άραγε;

— Δεν ξέρω, απάντησε μια άλλη φωνή που αυτή ο Ντάρλι τη γνώριζε πολύ καλά, γιατί ήταν ή φωνή του Κοττεσούπρυα. Τώρα και μιά ώρα που μπήκα εδώ μέσα τον βρήκα λιποθυμισμένον και ξεπλωμένον στη μέση της κάμαρας. Θά θέλησε φαίνεται να σηκωθεί κι' έπεσε.

— Κάτι άλλο θά συνέβη, επέμενε εκείνος που είχε μιλήσει πρώτος και που δίχως άλλο θά ήταν γιατρός. Μήπως πέρασε καμιά μεγάλη τα-ραχή;

Τη στιγμή εκείνη ο Ντάρλι άνοιξε τα μάτια του.

— Ο μαρκήσιος, ψιθύρισε, οι Γάλλοι... ο νουνός μου...

— Βλέπετε, έκανε ο γιατρός, άρ-χισε πάλι το παραλήρημα.

— Πάρτε με... Πάρτε με...

βογγούσε ο άρρωστος. "Ω, να ξανά-δω την αγαπημένη μου νουνά... Πάρτε με!...

— Δογάριαζα πως θά μπορούσα να εξακολουθήσω το ταξίδι μου αύ-ριο ή το πολύ μεθαύριο... Έκανε δειλά ο Κοττεσούπρυα.

— Αδύνατο, τον έκοψε ο γιατρός. Το παιδί αυτό χρειάζεται το λιγώτε-ρο μιάς βδομάδας ακόμη ανάπαση· άλλοιώς κινδυνεύει να ξανακυλήσει και τότε πιά δεν αναλαμβάνω καμ-μιά ευθύνη.

— Ο Βράχμας θά του δώση δυνά-μεις, είπε ο φακίρης.

— Ο Βράχμας, ο Βράχμας, έκανε κουνώντας το κεφάλι του ο γιατρός, που δίχως άλλο δεν συμπεριζόταν την ακλόνητη πίστη του Κοττεσού-πρυα. Ο Βράχμας δίνει δυνάμεις όταν και μες δεν κάνουμε άνοησίες.

Ύβγαλε από τη ζώνη του ένα χρυ-σό κουτάκι, τ' άνοιξε και πήρε ένα χάπι που τόβαλε ανάμεσα στα μισά-νοιχτα χείλη του Ντάρλι. Ύστερα ά-πό λίγην ώρα το παιδί ήσυχασμένο κοιμόταν βαθύτατα.

— Θα του δίνετε ένα χάπι το πρωί κι' ένα το βράδυ, είπε ο γιατρός δι-νοντας το κουτάκι στο φακίρη. Σε λίγες ημέρες θά έχη αναλάβει έντε-λώς και στις άρχές του καινούργιου φεγγαριού θά μπορέσετε να συνεχί-σετε το ταξίδι σας. Είμαι όμως βέ-βαιος και δεν πιστεύω να κάνω λά-θος, πως το παιδί αυτό πέρασε μιά πολύ δυνατή συγκίνηση.

Ο φακίρης έχωσε το κουτάκι σε μια τσέπη άνοιγμένη μέσ' στα ρού-χα του· ύστερα έβγαλε το περιδέ-ραιο που είχε φανερώσει άλλη μιά φορά όταν έστειλε τον Ντάρλι να έ-ξαγοράση τον Κανταρ και ξεπέρασε ένα μαργαριτάρι και τόβαλε στο χέρι του γιατρού. Έκείνος υποκλίθηκε μ' ευγνωμοσύνη σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος σ' ένδειξη σεβασμού.

Πολλές ημέρες πέρασαν προτού ν' ανακτήσει ο Ντάρλι τις αισθήσεις του, Κάθε πρωί και κάθε βράδυ ο φακί-ρης του έχωνε ένα χάπι ανάμεσα στα χείλη του τα φρυγμένα από τον πυρετό, μα το γιατρικό δεν φαινόταν να του φέρνει θετική καλυτέρευση. Ο ύπνος του γινόταν ήσυχώτερος για κάμποση ώρα, ύστερα όμως γινόταν πάλι ταραχμένος και γεμάτος παρα-μιλητά. Ο άρρωστος πρόσφερε φρά-σεις χωρίς νόημα όπου ξανάρχονταν κάθε τόσο τ' όνομα του νουνό του, του Μπυσσού και της πριγκίπισσας Ιωάννας, συνοδευόμενα με τις λέ-ξεις: «πάρτε με», που τις επανα-λάμβανε άμέτρητες φορές.

— Τους ακούω είναι εδώ κοντά,

έλεγε πάλι άλλες φορές. Έσείς δεν τους ακούτε;... "Ω, ή πόρτα!... ή πόρτα!... Πού να βρω την πόρτα; Μα πως γίνεται να φθάσουν ως εδώ; Έγινε λοιπόν ο νουνός μου αυτοκρά-τορας των Ινδιών;...

Και τα παραμυθία του συνέχιζον-ταν έτσι άσυνάρτητα ως την ώρα που εξαντλημένος πιά έπεφτε σε κώμα.

Μιά μέρα επιτέλους ξύπνησε μ' έντελώς καθαρό μυαλό. Δεν ήξερε που βρισκόταν· καταλάβαινε όμως πως είχε περάσει μιά μεγάλη άρρώ-στεια. Άλλωστε έννοιθε τέτοια φο-βερή άδυναμία σ' όλα του τα μέλη που αυτό ήταν αρκετό για να το μαν-τεύσει. Όλο το ταξίδι που είχε κά-νει με τον φακίρη καθώς κι' όλα τα προηγούμενα περιστατικά, του ήρ-θαν ζωντανά στη μνήμη του, μα ζωη-ρότερη απ' όλα του ήρθε ή άνάμνη-ση από τη συνομιλία που είχε ακού-σει. Πότε όμως την είχε ακούσει; Αυτό δεν μπορούσε ακόμη να το πη-γιατί οι άναμνήσεις του ήταν ακόμη πολύ μπερδεμένες.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

— Δεν μου λές, πόσο απέχουν από δω τ' αστέρια, ρώτησε κάποιος το Ναρχαντίν-χότζα.

— Δέκα χιλιάδες πήχες· αποκρί-θηκε ο χότζας.

— Μα καλά, πως το ξέρεις;

— Μέτρησα την απόσταση. Άν δέ με πιστεύης, αν νομίζης πως έκα-να κανένα λάθος... μέτρα τα και σύ.

Άλλη μέρα ο ίδιος τον ρώτησε:

— Δέ μου λές, ήταν βγή το και-νούργιο φεγγάρι, το παλιό τί το κάνουν;

— Το κόβουν κομματάκια-κομμα-τάκια, αποκρίθηκε ο χότζας, και το κάνουν αστέρια.

† Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

Ψιλόλιγνα τ'α σκούρα κυπαρίσσια Μέσ' στού νεκροταφείου την ειρήνη Φουντώνουν θλιβερά, βουβά συντροφία Τών νεκρών στού θανάτου τη γαλήνη.

Φόντο στο θλιβερό τ' ανάστημά τους Άπλώνεται πασίχαρο τριγύρου, Άντίφεγγο πελάου όνειρεμένου, Τό λαμπρό τετραγάλανο τ' άπειρου.

Και τις νύχτες τ'α σκούρα κυπαρίσσια, Όντας τ' άγέρι τ' άδρνει θρασυμένο, Μοιάζουνε μ' άρπες άπόμακρες που

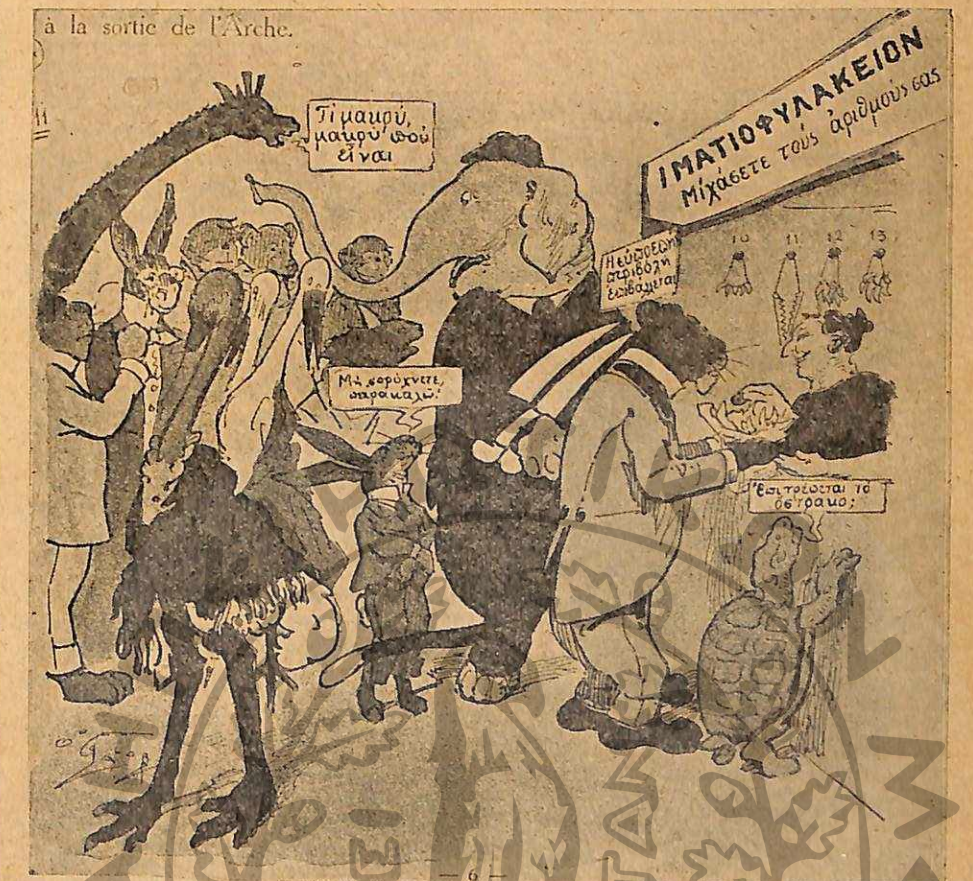
Πάνου στον τάφο απ' τον κάθε πεθαμένο [κλαίνε] ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Δ' — Κάτω τα όπλα!

— Αφήστε τους κακούς ανθρώπους να λένε ό,τι θέλουν, είπε ο Νώε στα ζώα, κι' ελάτε τώρα να σ'ς εγκαταστήσω στην Κιβωτό. Έμπρός! περνάτε δυο-δυο, με προσοχή, και μπαίνετε.

Η κιβωτός, το μεγάλο στεγασμένο πλοίο, στεκόταν στην όχθη του ποταμιού που περνούσε μέσ' απ' το δάσος. Μιά πλατειά σανίδα, σά σκα-λίτσα ή σά γεφυράκι, ένωνε την πόρτα της με την ξηρά. Καί σ' αυτή τη σανίδα πατούσαν τα ζώα κι' έμπαιναν δυο-δύο.

Η κυρία Νώε και τα παιδιά ήταν μέσα. Είχαν κάνει ένα μεγάλο Ί-ματιοφυλακείο στην είσοδο της Κιβωτού, με καρφιά στη σειρά, άρτιμη-μένα, για να κορμούν πράγματα. Κι' ο Νώε είχε στα ζώα ν' αφήσουν ε-κεί τα όπλα τους, γιατί, σαράντα μερόνυχτα στην Κιβωτό, έπρεπε να ζή-σουν ειρηνικά κι' οι δυνατόι να μην πιέζουν τους αδύνατους.

— Κάτω τα όπλα! ήταν το σύνθημα.

Τα όπλαμένα ζώα συμμαρμώθηκαν. Έτσι ο Έλέφαντας έβγαλε και παράδωσε στην κυρία Νώε τους χαλιτόδοντές του· ο Λέοντας, ο Τίγρης και τ'άλλα σαρκοβόρα, τις μασέλες τους με τα φοβερά τους δόντια, καθώς και τα μυτερά νύχια των μπροστινών τους ποδιών· ο ρινόκερος και τ'άλλα κερασφόρα τα κέρατά τους· το Άλογο τις όπλές του· ο Σκαντζόχοιρος τ'άγκάθια του και—για να μην πολυλογούμε— όλα τα ζώα έβγαλαν τα ό-

πλα τους και, με το σοφό αυτό μέτρο του Νώε, και τα θηρία έγιναν ανώμαλα.

— 'Επιτρέπεται να κρατήσω το δοτρακό μου; ρώτησε η Χελώνα.

— Τό δοτρακό δεν είναι όπλο, είπε η κυρία Νώε. Είναι η περιβολή σου, το φόρεμά σου, και μπορείς να το κρατήσεις. 'Η ευπρεπής μάλιστα περιβολή επιβάλλεται.

— Μή σπρώχνετε, παρακαλώ! άκούστηκε την ίδια στιγμή να φωνάζει στα ζώα ό 'Ελέφαντας.

— 'Ω! τί μακρύ, μακρύ πού είναι! έκαμαν μερικά ζώα βλέποντας από πάνω τους τον άτέλειωτο λαιμό της Καμηλοπάρδαλης.

— 'Ηουχία! φώναξε ό Νώε. Καί κάμετε γρήγορα. Προσέξτε προπάντων να μη χάσετε τους αριθμούς σας.

'Αλήθεια, η κυρία Νώε, σε κάθε ζώο πού της άφινε να του φυλάξει κάτι τί, έδινε ένα καρτονάκι με τον αριθμό του καρφιού όπου το είχε κρεμάσει. 'Ετσι, όταν θάβγαιναν από την Κιβωτό, κάθε ζώο θά έδειχνε τον αριθμό του και θάπαινε το πράγμα του. Καί για να μη χάσουν τα πολύτιμα αυτά καρτονάκια, τα ζώα τα κρέμασαν με σπάγγο στο λαιμό τους.

Από τότε ελικοράτησε αυτό το σύστημα στα θέατρα, στους κινηματογράφους, στις αίθουσες συναυλιών και παντού όπου μπαίνουν πολλοί άνθρωποι κι είναι υποχρεωμένοι ναφήνουν στην είσοδο τα καπέλλα τους, τα επανωφόρια τους, τα μπαστούνια τους, τις ομπρέλλες τους...

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΚΟΛΟΚΥΘΑ

Στην αύλη μις άθηνάϊκης ταβέρνας, τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του Γεωργίου Α'.

— Δεν μάς λες τώρα, γέρο Σταύρο, και καμιά ιστορία του πολέμου;

— Τί ξέρω γώ και τί να πώ;...

— Πώς τί ξέρεις! και πολλά ξέρεις και πολλά έκαμες, δλοι το μολογάνε, πώς ήσουν τον καιρό του πολέμου παλληκάρι άτρόμητο, ό πρώτος σημαδευτής.

— Λένε ψέμματα! σάν ήσουν, κι έκαμα κι έδειξε, πούναι ό βαθμός μου, πούναι τό άριστέο μου, πούναι ή σύνταξή μου;... Τιποτις δεν έκαμα!

— Δεν έχει κέφι σήμερα, μου λέγει σιγά-σιγά ένας Πλακιώτης πού καθόταν κοντά μου. 'Αν θέλεις να τον κουρντίσεις να πη κάτι, γίγισε τον στο φιλότιμο.

Κι έκρυψε το κουτοπόνηρό του χαμόγελο μέσα στα σύννεφα του τσιγάρου του.

— ... Δεν λέγω πώς μονάχα εσύ έκαμες τό χρέος σου, δλοι τό κάματε, όπως μπορούσατε πάλι, γιατί δεν είχατε και τα μέσα; θά πής, τί ήτανε τότες κοι όι Τούρκοι;...

— Τί ήντουσαν, λέει!... και τί νομίζεις πώς ήντουσαν τότες όι Τούρκοι; σάν τους σημερινούς; Πούναι όι Λαλιώτες, πούναι όι Καρυστηνοί, πούναι τα σκυλιά όι Τουρκορωμοί της Ρούμελης!; 'Εμείς πολεμήσαμε με την Τουρκιά, με τό Τούνεζι, με τό 'Αλτζέρι, με τη Μπαρπαριά και με όλη την 'Αραπιά, και τον καιρό πού ό κόσμος φιλούσε την ποδιά του Σουλτάνου!

— Δέ λέω όχι, γέρο Σταύρο, με τό πεζικό τα βγάλατε κουτσά στραβά πέρα, γιατί τους γελούσατε κιόλας.

— Τους γελούσαμε!... τους νικούσαμε όχι τους γελούσαμε!...

— ... 'Αλλά τό ίππικό σας πέθαινε.

— Τό ίππικό!... τό ίππικό! χμ! σου τώκαμ εγώ μις μέρα τό ίππικό με την κολοκύθα κάτω στα Χαντάκια του Φαληρέα, πού τό πήρε και τό σήκωσε.

Πετάχτηκε από την θέση του, έκαμε δυο τρία βήματα θριαμβευτικά, κτυπώντας τη γή με τό ραβδί του, και ξανακάθισε.

— Για πές μας την λοιπόν αυτή την ιστορία, νάχης καλή ψυχή!

— 'Οχι! αυτή δεν την λέω. Θά σας πώ μιαν άλλη πιδ κοντινή: ... Σάν τελείωσε τό ντουφέκι, δλοι κοιτάζανε να πιάσουν καμιά δουλειά να ζήσουν. 'Εγώ δεν καταδεχόμουν να πιάσω τό τζαπί κι έγινα κυνηγός και άμπελορύλακας...

Μια φορά λοιπόν σηκώθηκα δυο ώρες νύχτα, πήρα τό ντουφέκι μου και πήγα κατά τους Τρεις Πύργους να χτυπήσω παπιά. 'Ο,τι ξημέρωνε. Δεν έφεγγε καλά καλά ακόμα. Στάθηκα πίσω από 'να δένδρο, γιατί κάτι άκουσα να φτερουγίζει στα χαντάκια και κοίταξα γύρω μου. Μόν' βλέπω μακριά κι έρχόντουσαν τρέχοντας και πηδώντας μέσ' απ' τ' άμπέλια τρεις καβαλλάρειο, κι άκούω φράγκ-φρούγκ τα σπαθιά τους. «Βρέ τους παληόφραγκους, λέω μέσα μου, θά μάς χαλάσουν τ' άμπέλια! τώρα σας συγυρίζω εγώ!» Κρύβομαι κάτω από κάτι κλαδιά και σάν ζυγώσανε, έσκυψα ένδς ντουφεκιού τόπο, βού... ού... ούμ... τραβώ μις τό σκοινί της

κολοκύθας μου, κι' εϋτς βλέπεις μωρέ μάτια μου τέλοχα να σηκωθούν στα δύο, ν' αρχίσουν τις κλωτσιές και να μ'ήν άκούνε ούτε σπироϋνι, ούτε καμούτσι... Βού... ού... ούμ... πάλι άλλη μις εγώ: σκορπιδόχορτο αυτοί! πήγαν να γκρεμοτσακιστούν... Σάν τους έχασε πιά τό μάτι μου, πήρα τό δρόμο γελώντας, γιατί θυμήθηκα τα παλιά μου και έλεγα πώς είχα να κάνω ακόμα με Τούρκους καβαλλάρειους...

«Δεν πέρασε μις ώρα, μόνε βλέπω κι' έρχότανε ένα μπουλούκι μεγάλο από καβαλλάρειους Μπαμπάρεζους, για να σκοτώσουν τό θειρό πού μου κρίζε και κόντευε να γκρεμίσουν τους τρεις μεγαλοσιάνους. 'Εμένα χτυπούς' ή καρδιά μου και έλεγα μέσα μου: «βρέ, αν του κατέβη κανένδς—γιατί ήταν μαζί τους και Ρωμιοί—και μάρωσήση τί είδα, τί άκουσα, και τα χάσω, γιατί τα ψέμματα δεν τα καταφέρνω καλά, και με ψάξουν και μου βροϋν την κολοκύθα, τότες;... νίψου κι' αποφάγουμε!...» 'Ε! είπα μέσα μου, πρέπει να τό κόψης λάσπη. Σταύρό μου! είναι μέρα και με την κολοκύθα δεν μπορείς πιά να σκορπίσεις και δαύτους, γιατί σάν άκούσουν τη φωνή της, μπορεί να βρεθθί κάποιος παλαδός να ξεπεζέψη και να ψάξη και τότες σε πιάνουν σάν τον ποντικό. Σάν είδα τό λοιπόν πού δέ με πήραν μυρουδιά, τδβαλα στα πόδια και έτσι τη γλύτωσα».

'Εσώπασε. Κοίταξε χάρω. 'Εμεινε ακίνητος κάμποσο ύστερα κούνησε τό κεφάλι του και στενάζοντας μάς κοίταξε και είπε:

— Και δέ μ' έρωτάτε για τους τρεις καβαλλάρειους πού ξάφνιασα, ποιοι νάτανε;

— Τους έμαθες;

— Τους έμαθα λέει!... άκους δεν τους έμαθα!... ντου έγεινε σ' όλη την 'Αθήνα... 'Ο ένας ήταν ό Καλλέργης' ό άλλος ό Χατζη-Χρήστος ό άλλος...

Και στάθηκε.

— Κι' ό άλλος;

— 'Ο βασιλιάς... ό 'Οθωνας!

Και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ
Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

Ο ΠΗΔΗΧΤΟΥΛΗΣ ΚΑΙ Η ΧΙΟΝΑ

Σε μις άκρη του σταύλου ένδς χωριάτικου σπιτιού ό Πηδηχτούλης, ένα μικρό κατσιάκι, βελάζει λυπητερά Σήμερα τό πρωί, πού γύρισε από τον περίπατό του με τό Σωτήρη, δέ βρήκε τη μητέρα του, τη Χιόνα! 'Ολη μέρα τη φώναζε. 'Αλλά νύχτωσε και ή μητέρα του πουθενά να φανή.

'Ο Πηδηχτούλης είναι πολύ λυπημένος. Νοιώθει τόση ανάγκη να έχη κάποιον προστάτη, να τον παρηγορήσει, πού πάει κοντά στην Κοκκίνω και προσπαθεί να τριφτέ επάνω της. 'Αλλά ή Κοκκίνω γυρίζει και του δίνει ένα δυνατό χτύπημα με τα κέρατά της και ό Πηδηχτούλης λυπημένος τώρα άκόμη πιδ πολύ, ξαναγυρίζει στην άκρη του.

'Όταν ή μητέρα του ή Χιόνα ήταν εκεί, ποτέ ή Κοκκίνω δεν τολμούσε να του φερθή έτσι! Πάντα όμως ήταν δύστροπη και κακή.

Μέσα στο μοναχικό δωμάτιο του φτωχικού σπιτιού ό Σωτήρης και ή μητέρα του κάθονται μπροστά στο ξύλινο τραπέζι.

— Τρώγε λοιπόν, παιδί μου! Πιδ τουλάχιστον τό γάλα σου, άλλωδς θάρρωσήσης.

'Αλίμονο! όι μπουκιές δεν κατεβαίνουν από τό στόμά του. Κι' έξαφνα χοντρά δάκρυα τρέχουν στα μάγουλα του Σωτήρη. 'Η μητέρα του νοιώθει τί συμβαίνει. Είναι κι' αυτή πολύ λυπημένη.

— Μή λυπάσαι! λέει του Σωτήρη. 'Η Χιόνα έχει πολύ καλόν κύριο. Δέ θά την πουλούσα, ποτέ, αν είχα λεπτά να πληρώσω τό νοίκι. 'Ο έμπο-

ρος δέν ήθελε την Κοκκίνω, γιατί την έθρισκε πολύ άδύνατη και όχι με πολύ γάλα.

'Ο Σωτήρης δέ μπορεί νάπαντήση. Σηκώνεται και πάει στο σταύλο να κλάψη δυνατά, με τα χέρια περασμένα γύρω στο λαιμό του Πηδηχτούλη.

— 'Εννοια σου! λέει στο κατσιάκι. 'Όταν θά μεγαλώσω, θά κερδίσω πολλά λεφτά! θά ξαναγοράσω λοιπόν τη Χιόνα και θά είστε εϋτυχισμένοι σε όλη σας τη ζωή, μέσα στο μεγάλο περβόλι με τα πολλά λουλούδια, πού θά σας βάλω και τους δύο.

Την άλλη μέρα τό πρωί, ό Τηλέμαχος, γιός του μηχανικού πού κατοικεί σε μις έπαυλη με άνθισμένους τους έξώστες, άνέθηκε, όπως έκανε κάθε μέρα, στο μικρό χωριό του Σωτήρη. Συνήθιζε να παίξει με τό Σωτήρη, να χαϊδεύη τον Πηδηχτούλη και να πίνη στις δέκα ή ώρα ένα μεγάλο φλιτζάνι με γάλα από τη Χιόνα. Σήμερα τό πρωί είναι άκόμη πιδ χαρούμενος από τις άλλες φορές. Γιορτάζει τα γενέθλιά του. Έκλεισε τα δέκα χρόνια! τό τραπέζι του ήταν γεμάτο δώρα. 'Ακόμη μάλιστα ό θετός του ό Δημήτρης, πού έχει μεγάλη χτήματα και βρίσκεται πολύ μακριά στα ξένα, του έστειλε πολλά πολλά χρήματα και του έγραφε μέσα στο γράμμα πού του έστελνε, πώς μπορεί τα χρήματα αυτά να τα κάνει ό,τι θέλει.

— Περίεργο! είπε ό Τηλέμαχος, πλησιάζοντας στο σπιτάκι του Σωτήρη. Δεν άκούγεται κανείς έδω μέσα. 'Ο Σωτήρης πού να είναι; Τί τρέχει;

'Ο Τηλέμαχος μπαίνει μέσα στο σταύλο. ή Κοκκίνω ταραίζει τό κουδούνι της. 'Εχει πάντα ένα ύφος παράξενο και αυθάδικο. 'Αλλά ό Πηδηχτούλης είναι μοναχός του στην άκρούλα του, λυπημένος, όπως ήταν και χτές. Βελάζει παραπονετικά:

— Μαννούλα, μαννούλα, πού είσαι;

Την ίδια ώρα μπαίνει κι' ό Σωτήρης με κόκκινα μάτια από τό κλάμα και διηγείται στο φίλο του τη λυπητερή ιστορία. Τώρα κι' όι δύο τους μαζί κλαίνε για τό όρφανεμένο κατσιάκι.

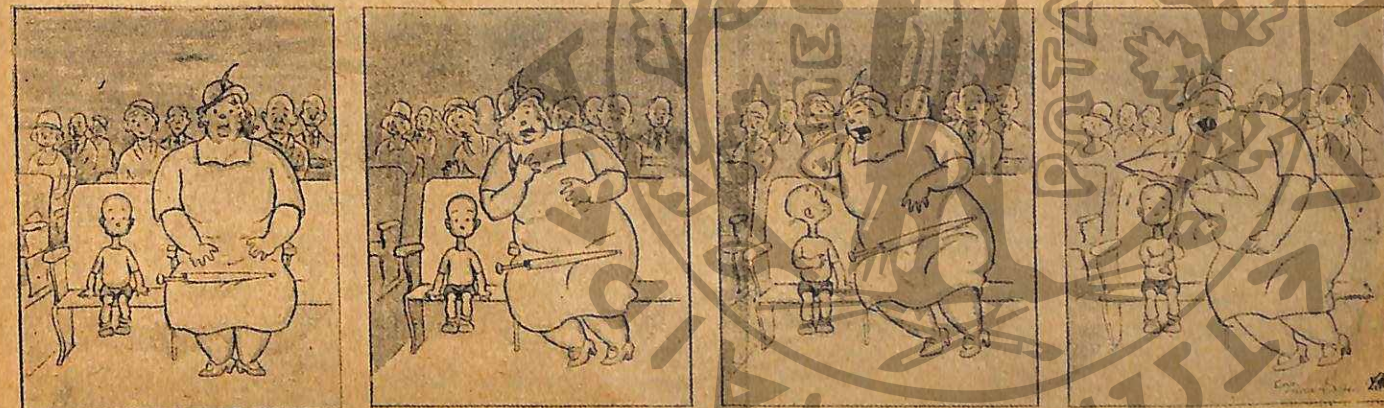
'Εξαφνα ό Τηλέμαχος σηκώνει τό κεφάλι χωρίς να πη λέξη, φεύγει γρήγορα από τό σταύλο, τρέχει από τό μονοπάτι και μπαίνει σάν άνεμο-στρόβιλος στο πατρικό του σπίτι.

— Πατέρα, πατέρα! θά σου ζητήσω μις χάρη «ένα μεγάλο πράμα». Πιστεύω θά πής ναί, δέν είν' έτσι; Καί τότε θά χαρώ έξαιρετικά τη γιορτή μου!

Νύχτωσε πάλι. Στο φτωχικό σπιτάκι του Σωτήρη θαρρείς πού έχουν πένθος. 'Ο Σωτήρης κάθεται πολύ λυπημένος μπροστά στην πόρτα του σταύλου. 'Ο Πηδηχτούλης είναι λυπημένος άκόμη πιδ πολύ. Ούτε τό κεφάλι του πιά δέ γυρίζει κατά τό μέρος της πόρτας. Τόσες φορές περίμενε να δη τη μητέρα του τη Χιόνα να μπαίνει στο σταύλο. 'Αλλά τώρα πιά τελείωσε! Δέ θά ξαναβη. Δεν είσαι βέβαιος γι' αυτό, αγαπητέ μου Πηδηχτούλη; Δέ γνωρίζεις λοιπόν αυτό τό αγαπητό βέλασμα; Δέ βλέπεις την πόρτα πού άνοίγει; και...

— Ναί, άναγνώρισε τη φωνή της μαννούλας του. Της άπαντά με ένα χαρούμενο βέλασμα κι' αυτός. Μια γλώσσα περνά και του γλείφει τό κεφάλι του:

ΜΙΑ ΡΑΓΔΑΙΑ ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΔΑΚΡΥΑ

'Αστεία ιστορία σε τέσσερις εικόνες χωρίς λόγια.

— Μαννούλα, μαννούλα, ω μαννούλα μου!..

Πραγματικά ήταν η Χιόνα. "Ετρεξε ως έδω μόνη της. "Αλλά δεν είχε ξεφύγει από το σταύλο του κυρίου της, όπως νόμισαν στην αρχή ο Σωτήρης και η μητέρα του. "Ο Τηλέμαχος και ο έμπορος, που είχε αγοράσει τη Χιόνα από τη μητέρα του Σωτήρη, φάνηκαν να έρχονται από το μονοπάτι.

— Είναι πάλι δική σας, η Χιόνα, φώναξε ο γιός του μηχανικού μ' ένα χαρωπό χαμόγελο. "Ο πατέρας μου έπείρεψε, να την ξαναγοράσω με τα χρήματα που μου έστειλε για δωρο δ' θεός Δημήτρης. Και θάρχομαι

πάλι να ξαναπίνω το ωραίο γάλα της. "Εκείνο το βράδυ στο σταύλο η Χιόνα και ο Πηδηχτούλης είχαν μια ξεχωριστή χαρά. Και στο μικρό φτωχικό σπίτι ο Σωτήρης και η μητέρα του έπεσαν να κοιμηθούν ευτυχισμένοι.

"Ο Τηλέμαχος ύστερα κι' από πολλά χρόνια ακόμη έλεγε, πως ποτέ του δεν ευχαριστήθηκε και δε χάριξε στη γιορτή του τόσο πολύ, όσο τη χρονιά εκείνη, που έκαμε να χαρούν τόσο ο Πηδηχτούλης και ο φίλος του ο Σωτήρης.

ΑΘΗΝΑ ΗΛ. ΒΛΑΧΟΥ

(Από το βιβλίο της «Τα Παιδιά κι' οι φίλοι τους», έκδοση Δημητράκου)

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΕΡΤΗ ΒΕΡΝΑΓΕ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Δεν μασκαρεύτηκε, διαμρτυρήθηκε η δυστυχισμένη Σουλβία, που το ξαναγύρισμα στην πραγματικότητα ήταν γι' αυτήν πια σκληρό ύστερα από την ευχάριστη ώρα που είχε περάσει με τους καινούργιους της φίλους. Τό φόρεμά μου μουσκέυτηκε έπειδή έπεσα στο ποταμάκι για να βγάλω τη μικρή Φρανοίνα που κόντευε να πνιγί.

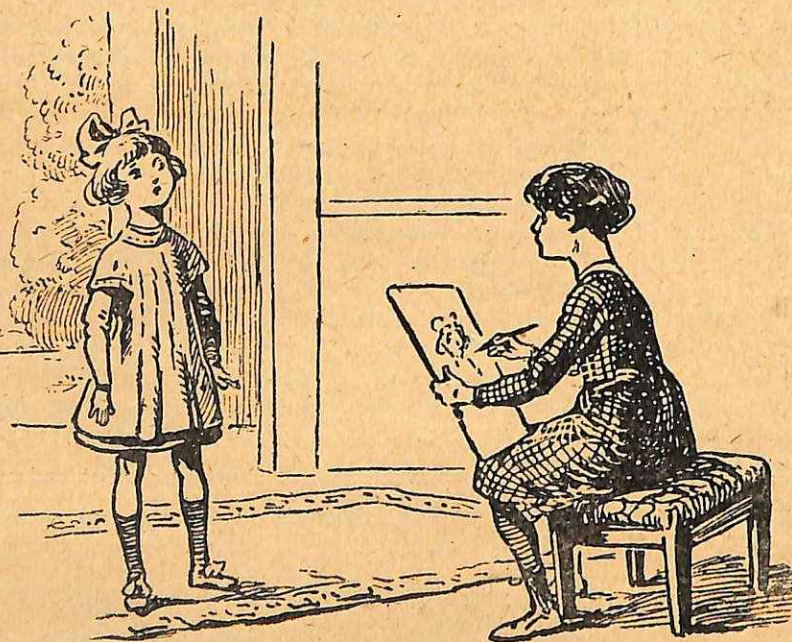
— Μπα, ώστε έτσι, η δεσποινίς μου κάνει τώρα και τον σωτήρη για τους πνιγμένους; Και δεν βρισκόταν κανένας άλλος για να βγάλει αυτή τη μικρή έλαφρόμυαλη από το νερό; "Ηταν ανάγκη να πέσης εσύ και να καταστρέψης το φόρεμά σου που στο αγόρασά με το υστέρημά μου;

"Οτι η Σουλβία κινδύνευσε ίσως τη ζωή της για να σώση το κοριτσάκι που πνιγόταν, αυτό ούτε καν το σκέφθηκε η κυρία Αύρηλία.

— "Η Μαρία που μου έδωσε το φόρεμα αυτό μου είπε να το κρατήσω, έκανε δειλά η Σουλβία ρίχνοντας μια ματιά στο κομψό παριζιάνικο φουστανάκι.

— Ευχαριστούμε πολύ, σπολάτη τους, γέλασε ειρωνικά η κυρία Αύρηλία. Να τους το δώσης πίσω το φουστάνι τους και να πάρης το δικό σου. Τέτοια φουστάνια δεν ταιριάζουν

σε μια φτωχή ορφανή σαν και σένα που πρέπει να δουλεύει για να βγάλει το ψωμί της. "Ωρα δα να μου ντυθής σαν πλουσιόκοριτσο! "Οποιος σε

«Η Σουλβία πήρε το μολύβι και άρχισε να σχεδιάζει ένα σκίτσο της Φρανοίνας...»

ίδη ντυμένη μ' αυτό το φόρεμα θα πήγαινε, παλάδωσα η πώς καταδέχομαι να μου κάνουν έλεημόσυνη γιατί τάχατε σε κακοντύνω ή σε κακοτρέπω. Λαίπον για να μην πολυλογούμε: Πήγαινε επάνω να βάλης ένα δικό σου φουστάνι και το ξένο να το δώσης αύριο κιόλας πίσω. Και να μη σε ξαναδώ να κάνης παρέα με τα πλουσιόπαιδα από δίπλα, η

να πιάνης κουβέντα μαζί τους από πάνω απ' τον μαντρότοιχο, γιατί θα βρής τον μπελά σου. "Εμπρός άντε γρήγορα, γιατί οι πατάτες περιμένουν μια ώρα για να τις καθαρίσης.

"Η Σουλβία είχε μεγάλη διάθεση ναπαντήση και να πη ένα σωρό αθάδεις στην ξαδέλφη της. Γιατί όμως δεν το έκανε; Φοβόταν μήπως τη δειρή η κυρία Αύρηλία; "Οχι! η Σουλβία ήταν γενναίο κορίτσι. Γνωρίζετε εκείνη τη φωνή που μιλεί στο βάθος της καρδιάς μας και με σιγανό τόνο μάς συμβουλεύει να είμαστε φρόνιμοι και υπάκουοι; Αυτή η φωνή μιλούσε τώρα και στη Σουλβία και η μικρή ορφανή δεν έμενε άσυγκίνητη στην παράκλησή της.

Ντυμένη πάλι με το παλιό μπλωμένο φουστάνι της η Σουλβία άρχισε να καθαρίζει τις πατάτες, σιωπηλή μη απαντώντας στο αδιάκοπο μουρμουρητό της κυρίας Αύρηλιας. "Εβαλε στο τραπέζι το σερβίτιο της κυρίας Αύρηλιας, της σεβρίρησε τη σουπα της, σκούπισε το δωμάτιο.

Παρ' όλα τα μουρμουρητά και τα μαλώματα της κυρίας Αύρηλιας η Σουλβία σιωπούσε. "Ανέβηκε στην καμαρούλα της μ' ένα ξερό κομμάτι ψωμί στο χέρι, όπως την είχε τιμωρήσει η ξαδέλφη της, μα η μικρή φωνίτσα μέσα της, την επαινούσε. "Η Σουλβία πήγε κι' άκούμπησε στο παράθυρο και κοίταξε τον μακρινόν όρίζοντα όπου είχαν αρχίσει να χλωμαίνουν οι κόκκινες άνταυγίες του δειλινού: απ' το περιβόλι ανέβαινε μια δροσερή μοσκοβολιά, η εωδιά από τους ανθισμένους θάμνους η Σουλβία θυμήθηκε τη βραδυνή προσευχή που έκανε μαζί με τη μαμά της όταν ήταν μικρούλα. "Ενωσε τα χέρια της, σήκωσε το κεφάλι της κατά τον ουρανόν

και τα χείλια της ψιθύρισαν τα θεία λόγια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

"Ενα πρωί η κυρία Αύρηλία φώναξε τη Σουλβία με απότομη φωνή.

— Σουλβία, έλα εδώ, έχω να σου μιλήσω.

"Η Σουλβία ανεβασμένη στη σκάλα για να κόψη ροδάκινα απ' τη ροδακινιά κατέβηκε όσο πιο γρήγορα μπο-

ρούσε και πήγε κοντά στην ξαδέλφη της που την κοίταζε με δυσπιστία.

— Από την ημέρα που σου το απαγόρευσα, ξαναπήγες καμμιά φορά στο γειτονικό σπίτι; τη ρώτησε.

— Ποτέ, απάντησε απλά το παιδί.

— Μήπως μίλησες με τα παιδιά από πάνω από τον τοίχο;

— "Οχι, ποτέ, απάντησε και πάλι η Σουλβία.

— Καλά, έκανε η κυρία Αύρηλία. Για μια φορά φάνηκες υπάκουη. Κι' έτσι μπορώ να δεχθώ την πρόταση που μου έκανε η κυρία Φερτέ η γιαγιά των παιδιών. "Ηρθε και με βρήκε χτές, την ώρα που εσύ έλειπες για δουλειά και με παρακάλεσε να σε στέλνω κάθε μέρα για μια ώρα στο σπίτι της για να τής διαβάζης.

"Η Σουλβία έγινε κατάχλωμη από την συγκίνηση.

— Τι γουρλώνεις έτσι τα μάτια σου, βλακοκόριτσο; Νομίζεις πως για το χατήρι σου δέχτηκα; Τό ξέρεις, μβλό που κάνεις πως δεν το καταλαβαίνεις, ότι η ζωή έχει γίνει πανάκριβη. "Η κυρία Φερτέ θά μου πληρώνει την ώρα που θά σε κρατάει σπίτι της κι' έτσι η συντήρησή σου θά μου πέφτει λιγώτερο βαρειά.

Μα η Σουλβία δεν έδινε καμμιά προσοχή στις εξηγήσεις της ξαδέλφης της. "Εκείνο που την ενδιέφερε ήταν πως για μια ώρα την ημέρα, τουλάχιστον, δεν θά έκανε το δουλάκι. Θά ξανάβλεπε πάλι τον ωραίο κήπο και τη γριά κυρία με το τόσο γλυκό χαμόγελο. Θά έπαιρνε χρήματα που θά τα κέρδιζε με τη δουλειά της και δεν θά τα χρωστούνε στην κυρία Αύρηλία! Συνειθισμένη να κρύβει τις έντυπώσεις της, άκουσε σιωπηλή τις συστάσεις της γεροντοκόρης.

— Δεν θά μένης περισσότερο από μια ώρα. Δεν θά χάνης τον καιρό σου παίζοντας μ' αυτά τα κακομαθημένα πλουσιόπαιδα. Και πρό παντός δεν θά νολήγης το στόμα σου να μιλάς για μένα και για ε,τι γίνεται στο σπίτι μου.

"Η Σουλβία ήταν τόσο χαρούμενη, που καθώς έκοβε τα τελευταία ροδάκινα από τη ροδακινιά σιγανομουρμούριζε ένα εϋθυμο τραγουδάκι. Την προσδιορισμένη ώρα, ντυμένη με το λιγώτερο τριμμένο και μπλωμένο φόρεμά της και φορώντας στο κεφάλι της ένα καπέλλο που της έρχόταν πολύ μικρό, χτύπησε στην εξώπορτα της βίλλας. Τα τρία παιδιά έτρεξαν απ' το βάθος του κήπου πού να της πρωτανοίξην. Φυσικά ο Πέτρος έφθασε πρώτος, μα η Μαρία και η Φρανοίνα άρπαξαν η κάθε μια το μικρό άγριοκάτσικο απ' το ένα χέρι

και την έφεραν έτσι ως το σαλόνι.

— Γιαγιά, ήρθε η Σουλβία! "Αφησέ την να παίξη λιγάκι μαζί μας προτού νάρχισή το διάβασμα!

— "Οχι, ήρθα για δουλειά και δεν θά παίξω ποτέ μαζί σας.

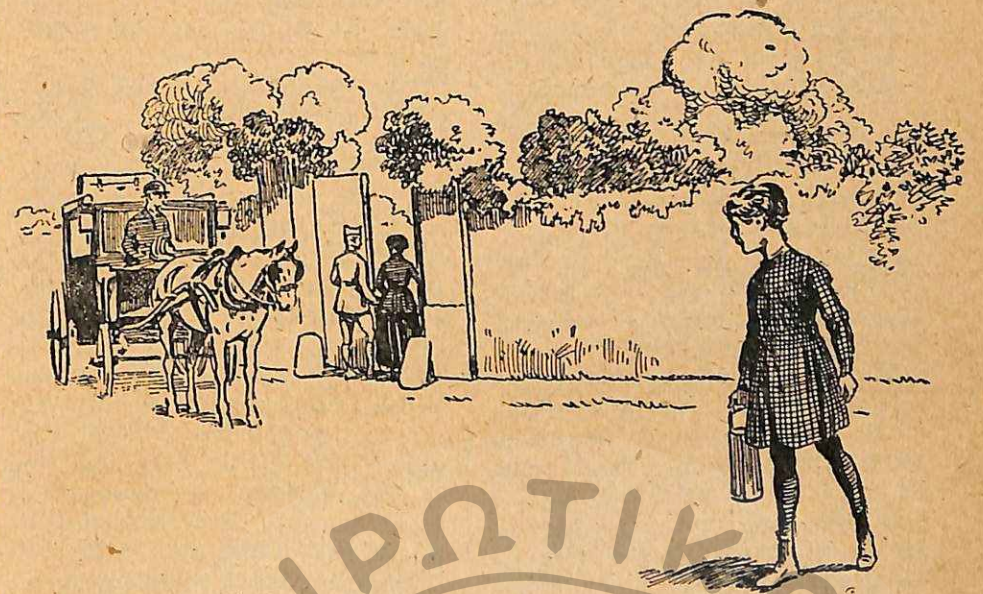
— Σου το απαγόρευσα, παιδί μου; ρώτησε η γριά κυρία.

"Η Σουλβία δίστασε ως που να δώση την απάντηση.

— Ναί μου το απαγόρεσαν, είπε, μα έτσι κι' αλλιώς κι' εγώ δεν θά παίζω.

"Η γιαγιά χαμογέλουσε με καλοσύνη.

— Κοίταξέ την, τί περήφανη που είναι, έκανε. "Εννοια σου, παιδί μου, συνέχισε, και δεν θά μένης άργη την

«Η Σουλβία είδε ένα άμαξι να σταματάει και να κατεβαίνει ένας άξιωματικός και μια κυρία...»

ώρα που θά είσαι εδώ. Τα εγγόνια μου βλέπεις δεν μπορούν να κάτσουν ούτε ένα λεπτό της ώρας στην ίδια θέση κι' έτσι είμαι υποχρεωμένη να παρακαλώ τη μίς να μου διαβάξη καμμιά φορά τα νέα. Μ' αυτή η καίμενη, παρ' όλη την καλή της διάθεση, έχει τόσο φρικιά πρόφορά, που δεν καταλαβαίνω σχεδόν τίποτε. Είμαι λοιπόν βέβαιη πως εσύ με την κρυστάλλινή φωνίτσα σου θά διαβάξης πολύ ωραία.

— "Αλλοτε διάβαζα πολύ καλά, κυρία, απάντησε η Σουλβία δειλά, μα τώρα και δυο χρόνια δεν πηγαίνω πια σχολείο και η κυρία Αύρηλία δεν έχει κανένα βιβλίο στο σπίτι.

— Σου άρσει το διάβασμα;

— "Ω πολύ, έκανε η Σουλβία μ' ένθουςιασμό. Στο σπίτι μου είχα μια όλόκληρη βιβλιοθήκουλα δική μου και καμμιά φορά ο μπαμπάς μου

διάβαζε και ο ίδιος ωραία ποιήματα ή μεγάλες ιστορίες. "Εδιάβαζε τόσο όμορφα ο μπαμπάς που σου έρχόταν να κλαίς όταν τον άκουγες να διαβάζει.

— "Ε, τότε λοιπόν, κοριτσάκι μου, πάρε την εφημερίδα και διάβασέ μου τα νέα του πολέμου.

"Η φωνή της Σουλβίας ήταν βραχνή και τρεμουλιαστή όταν άρχισε να διαβάξη, μα η συναρπαστική πολεμική αφήγηση που διάβαζε την έκανε να ξεχάση τη συγκίνησή της και σε λίγο το διάβασμά της έγινε τόσο ωραίο, που η γριά κυρία την άκουγε κατάπληκτη.

«Τί περίεργο κοριτσάκι, έλεγε από μέσα της. Φαίνεται πως έχει πάρει

πολύ καλή ανατροφή και νοιώθει κανείς πως έχει τόσο ευαίσθητη ψυχούλα!».

"Όταν τέλειωσε το διάβασμα της εφημερίδας, η γριά κυρία έδειξε με το χέρι της προς το τραπέζι που στεκόταν κοντά της.

— Πάρε, παιδί μου, τον τόμο με τα ποιήματα του Βίκτωρος Ουγκώ, της είπε και φάξε στον πίνακα να βρής αυτό που λέει: «Εκείνοι που σκοτώθηκαν για την πατρίδα...»

"Η Σουλβία άρχισε άργα και μελωδικά ν' απαγγέλη τους ωραίους στίχους και τους απαγγέλε με αίσθημα και αντίληψη πολύ ανώτερη απ' την ηλικία της. Στον τελευταίο στίχο η φωνή της μόλις άκουγόταν.

— "Ο μπαμπάς μου διάβασε το ποίημα αυτό πριν φύγη για τον πόλεμο, έκανε τελειώνοντας.

"Η γριά κυρία έμεινε σιωπηλή, α-

φήνοντας το παιδί μόνο του με τις αναμνήσεις του· σε λίγα λεπτά της είπε:

— Καλό μου παιδί, πάρε τώρα και το Ευαγγέλιό μου· η Μαρία έχει βάλει σημάδι στην τελευταία σελίδα που μου διάβασε· εξακολούθησε, σε παρακαλώ.

Η Συλβία άρχισε να διαβάζει με συγκίνηση τα θεία λόγια:

(Ακολουθεί)

KIMON AΛKIANΣ

ΑΘΗΝΑ·Γ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙ ΝΑ ΤΗΣ ΠΩ;...

Αγαπητοί μου,

Θα σας γράψω κάτι πολύ θλιβερό. Θα σας λυπήσει όλους· μα μερικούς και μερικές από σας μπορεί—ποιός ξέρει!—να σας ωφελήσει, να σας προφυλάξει. Και γι' αυτό το γράφω, αν και θα μπορούσα να βρω κάτι φαιδρότερο...

Από χρόνια γνωρίζω μια γυναίκα. Ήρθε μια μέρα μόνη της στο σπίτι μου να μου φέρει ένα βιβλιαράκι που είχε τυπωθεί με ποιήματά της. Ύστερα ξανάρθε να μου παραπονεθεί γιατί δεν της έγραφα καμιά κριτική, γιατί τουλάχιστο δεν της είπα τις εντυπώσεις μου μ' ένα γράμμα. Προφασίσθηκα τις ασχολίες μου, τις πολλές μου φροντίδες, κάποια μου άρρωστικα. Γιατί είχα καταλάβει πως είχε τόσο μεγάλη ιδέα για τα ποιήματά της, ώστε τη λυπήθηκα να της πω τη αλήθεια, πως το βιβλίο της δηλαδή δεν αξίζει τίποτα. Έτσι γνωριστήκαμε. Δεν ξέρω μάλιστα πως σχημάτισε την ιδέα πως έχτιμοσα, θαύμαζα τα διάφορα ταλέντα της, κι' ήμουν έτοιμος να τη βοηθήσω για να αναδειχθεί. Κι' από τότε έρχόταν κάθε τόσο να με βλέπει. Άλλα πάντα σχεδόν για να μου παραπονεθεί. Πότε πως την είχαν παραμελήσει, παραδέχεται και άδικησει άλλοι, και πότε πως κι' εγώ ο ίδιος δεν την υποστήριζα όσο έπρεπε. Μια φορά τα είχε με την Ακαδημία.

— Να έχω βγάλει εγώ, μου είπε, συλλογή με τέτοια διηγήματα, και να βραβεύσουν το έλεεινό μυθιστόρημα του τάδε; Μα τί, έπρεπε να πάω να τους παρακαλέσω; έπρεπε να στείλω φίλους να τους μιλήσουν; Στην Ελλάδα, δεν αρκεί ναχη κανείς αξία; πρέπει ναχη και μέσα;.. Κάμετε τίποτα τουλάχιστο σεις, να επανορθωθεί η μεγάλη αυτή άδικία... Περιττό τώρα να σας πω πως τα διηγήματα που είχε βγάλει ήταν γε-

λοία, ενώ το «έλεεινόν» μυθιστόρημα που βράβευσε η Ακαδημία εκείνο το χρόνο, ήταν έξοχο. Άλλα τί να της πω; Τη λυπούνται. Δεν ήταν κανένα κοριτσάκι, για να της πω: «ας τα, παιδί μου, δεν έχεις κανένα ταλέντο, κοίταξε να γίνης καλή νοικοκυρά». Μεγάλη γυναίκα ήταν. Κι' είχε αφιερώσει στην Τέχνη τη ζωή της, με την πεποίθηση πως μια μέρα θα δοξασθεί. Δεν είχε γνωρίσει νιάτα και χαρά. Είχε απαρνηθεί σχεδόν τον κόσμο, είχε μείνει γεροντοκόρη. Εδόξε και τη μικρή της περιουσία—την προίκα της έσως—για να γράφη και να τυπώνη. Βρισκόταν ακόμα σε διάσταση, σε πόλεμο με τους δικούς της, που προσπαθούσαν, βλέποντας πως ματαιοπονούσε, να την αποτρέψουν. Τι να της πω; Τη γνώρισα άργά...

Άλλη φορά ήρθε να μου παραπονεθεί πως την κορόιδευε... η Κοτοπούλη.

— Της έδωσα, μου είπε, να διαβάσει ένα δράμα μου, ένα αριστούργημα, κι' αν της άρεσε, να το παίξει, να δοξαστούμε και να πλουτίσουμε. Με παιδεψε μήνες. Όλο «εξαναρράστε» μου έλεγε. Έλυσα δυο ζευγάρια παπούτσια ως να πάρω μια απάντηση. Χτές, επιτέλους, μου έδωσε πίσω το χειρόγραφο μου, λέγοντας πως ο ρόλος δεν ήταν γι' αυτή. Ψέμματα! γιατί, καθώς κατάλαβα, ούτε το είχε διαβάσει. Κι' όμως παίζει τα πιό γελοία κι' ανούσια έργα. Γιατί δεν θέλησε το δικό μου; γιατί είναι ελληνικό; γιατί το έγραψε γυναίκα; Από ξενομανία βέβαια κι' από ζήλεια. Α, εγώ πρέπει να φύγω απ' την Ελλάδα!...

Τι να της πω; Ήμουν τόσο βέβαιος πως και τα δράμα της ήταν σαν τα ποιήματά της και σαν τα διηγήματά, και πως η Κοτοπούλη, μόλις έλαβε καιρό να το διαβάσει, το πέταξε απ' τις πρώτες σελίδες!...

Άλλη φορά μου ήρθε πύρ και μανία κατά των «καλλιτεχνάδων» του Πολυτεχνείου, που δεν τις δέχθηκαν ούτε ένα της έργο για την Έκθεση του Ζαππείου.

— Και ποιοι είν' αυτοί, μου έλεγε, που θα με κρίνουν; Έπειδή διορίστηκαν εδώ καθηγητά με μέσα, νομίζουν πως είναι και ζωγράφοι; Έγώ σπούδασα πέντε χρόνια ζωγραφική στο Παρίσι. Τα έργα μου, όσοι έρχονται στο σπίτι μου, τα βλέπουν με θαυμασμό, τα λένε αριστουργήματα. Τι ήθελαν αυτοί οι κύριοι για να τα δεχθούν; Να τους φιλήσω τα πόδια; Δεν το συνηθίζω. Τα έργα μου θα τα στείλω τώρα στη Βενετία,

κι' όταν θα πάρω το Χρυσό Μετάλλιο, που είμαι βέβαιος, να ιδούμε που θα σταθούν αυτοί οι κύριοι!

Τι να της πω;... Πώς μια φορά, που είδα σ' ένα βιβλιοπωλείο της οδού Σταδίου ένα «πινάκι» της, έφριξα;

Στην τελευταία της επίσκεψη, τα είχε με το διευθυντή της Δραματικής Σχολής.

— Αποφάσισα, μου είπε, να σπουδάσω δυο χρόνια στη Σχολή, για να πάρω ένα τυπικό δίπλωμα και να μπω στο Εθνικό Θέατρο. Είμαι, ξέρετε, σπουδαία ηθοποιός, καταγίνουμαι χρόνια, κι' ήθελα να ακολουθήσω αυτό το στάδιο για να παίξω και τα έργα μου που οι θιασάρχες μου τα πορρίπτουν. Και ξέρετε τι μου είπε ο κ. διευθυντής; Πώς δε μπορώ να μπω στη Σχολή, γιατί είμαι μεγάλη... στα χρόνια! Κι' αυτό αφού ευχρεστήθηκε νακούση με άπαγγελλία μου και να ιδεί τι φωνή, τι άρωμα, τι μιμική, τι προσόντα έχω! Ξεχνάει λοιπόν, πως η Σάρα Μπερνάρ παίζει και στα έδωμά της χρόνια;

Τι να της πω; Πώς η Σάρα Μπερνάρ, από τα δεκαεπτά της χρόνια, ήταν μεγάλη κιόλα ηθοποιός, και πως αυτή, που στα σαράντα της ήθελε να γίνει μαθήτρια της Σχολής, δεν ήταν παρά μια φαντασμένη;...

Λοιπόν, παιδιά μου, δεν γνώρισα στη ζωή μου πιά δυστυχισμένο, πιά αξιολύπητο, πιά τραγικό πλάσμα απ' αυτή τη γυναίκα. Έχει δέκα ταλέντα, δλα ψεύτικα, δλα άπατηλά, και κανέν' αληθινό, ώστε να μπορέσει να τη φέρει στην επιτυχία. Και δεν βρέθηκε ένας άνθρωπος, όταν ήταν νέα, να της πη, να της δείξει την αλήθεια, και να την κάμει να πάψει να καταγίνεται με πράγματα που γι' αυτά δεν ήταν γεννημένη. Γιατί αυτό ήταν ελπί της ή κακοτυχία; Δεν βρήκε τον άνθρωπο που θα την έσωζε όσο ήταν καιρός. Έτσι πέρασε τη ζωή της πέφτοντας από απογοήτευση σ' απογοήτευση, κι' έφτασε να γίνη μεγάλη χωρίς να επιτύχη το παραμικρό, να κυνηγά όμως ακόμα τις χίμαιρές της, να λατρεύει τις πλάνες της, να νομίζει πως είναι θαυμαστή ποιήτρια, διηγηματογράφος, δραματογράφος, ζωγράφος, ηθοποιός, και να φαντάζεται πως οι άνθρωποι την άδικούν από άμελωση, από άδιαφορία, από κακία, από ζήλεια. Και να συλλογιέται κανέναν πως μ' αυτή την πικρία στην ψυχή θα ζήσει ακόμα και θα πεθάνη. Τι τραγικό πλάσμα!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

Ο Τζάκ μου το σκυλί
Είναι όμορφος πολύ.

Έχει αυτιά μεγάλα
Πλατειά, τριγωνικά,
Είν' άσπρος σαν το γάλα,
Με φουντωτή ουρά.

Είναι λίγο τεμπέλης
Και ύπναιος πολύ.
Πιστός όμως και πρόθυμος
Ο Τζάκ μου το σκυλί

Πολύ τον αγαπώ
Τον Τζάκ μου τον πιστό.
Γιατ' είναι όμορφος πολύ
Ο Τζάκ μου το σκυλί.

Θεοσίβιος [Γ]

ΣΤΟΝ ΕΡΑΝΟ...

Τότε που πήγαινα σχολείο, έκανα τόσες τρέλλες, που αν τις βάλαμε από το ένα μέρος της ζυγαριάς και από το άλλο τις... (πως να τις πω;) γνωστικές μου πράξεις, οι τρέλλες θα βάραιναν τόσο, που ο δίκος τους θα ήταν πιά κάτω απ' τον άλλο, όσο είναι και το μπότι μου και (μη με πήτε τηλεγραφόσυλο!) έχω φτάσει το 1,70 μ. Μα και τώρα που είμαι Ακαδημαϊκή πολίτις, όπως μου είπαν οι κ. καθηγητά όταν μου έδινε ο κ. Γυμνασιάρχης το άπολυτήριο του Γυμνασίου, όμως οι τρέλλες μου δεν έπαψαν κι' αν έχετε όρεξη ακούστε:

Στο χωριό μου, την άρχοντική Μεσσαριά, υπάρχει, από τα χρόνια που ήταν πρωτεύουσα της Άνδρου μια έκκλησιό Βυζαντινού ρυθμού, ο Άγιος Ταξιάρχης. Όταν ανεβαίνουμε τον κεντρικό δρόμο, παρουσιάζεται άριστερά μας μια θαυμασία εικόνα καθώς ξεπροβάλλει ο γαλάζιος θόλος αυτής της έκκλησίας ανάμεσα σε πράσινο από λεμονιές, πορτοκαλιές και άλλα καρποφόρα δέντρα με κάπου-κάπου κανένα κυπαρίσσι.

Πέρσι λοιπόν, την ημέρα της μνήμης των Αγίων της, μετά την απόλυση της λειτουργίας, είπε η έκκλησιαστική επιτροπή να βγούμε μερικά από μας κορίτσια σ' έρανο για να διορθώσουν τη σκεπή που έτρεχε. Προθύμως η Μαρία κι' η Φράγκα, δυο τρελλές σαν και μένα (μ' όλο που είναι μεγάλες) είπαν να πάμε εμείς.

Έγώ στην άρχη άρνήθηκα, μ' αυτές επέμεναν, το είπαν μάλιστα και του παπά, κι' ο αιδεσιμώτατος φώναξε την έρχομένη την Κυριακή στην έκκλησιά, ότι για τον έρανο, έσχηματίσθη επιτροπή από τας δεσποινίδας: Μ., Μ. και Μ. (τύχαινε ν' άρχιζω και το επώνυμό μου από το ίδιο γράμμα Μ.) κι' έτσι... παπαδική διαταγή και τα σκυλιά δεμένα! Έπειτα μας έδωσαν και τον τίτλο της επιτροπής. Δεν ήταν λίγο!

Όλη την ημέρα γυρίζαμε από σπίτι σε σπίτι μαζεύοντας λεπτά. Άργα τ' άπογευμα φτάσαμε πιά στην πιά μακριά γειτονιά, στο τελευταίο σπίτι της κωρύ-Ρόδου. Καθώς μπαίναμε από την πόρτα της αυλής κτύπησαν τα μάτια μας και την όρεξή μας τα μεγάλα κό-

κινα σταφύλια της αναδεντροάδας. Και για καλή ή κακή μας τύχη έλειπαν όλοι απ' το σπίτι.

— Κάτι σταφύλια! είπε η Φράγκα, με θαυμασμό. Και τέτοια εποχή!

— Να κόβαμε δυο ρόγες να ξεδιψάσουμε, είπε η Μαρία, μα δεν τα φτάνουμε.

— Πώς δεν τα φτάνουμε, πετάχτηκα εγώ και μ' ένα πήδημα άρπαξα μερικές ρόγες. Η Μαρία έκαμε να με μιμηθώ κι' εγώ πήδησα άμείσως για δεύτερη φορά. Μα αυτά τα σταφύλια έχουν πολύ λεπτό μίσχο και καθώς τραβήξαμε τις ρόγες έπεσαν ολόκληρα στα χέρια μας, δυο μεγάλα σταφύλια. Τι να τα κάμουμε τώρα; Να τ' άφίναμε αφού πέρασε από ένα τσαμπάκι; Θα μας καταλάβαιναν όταν τάβλεπαν κοιμένα. Να τα πετούσαμε;

Ήταν κρίμα ενώ είχαμε τόση λαίμαργια γι' αυτά. Τα πήραμε κι' έμεις και φύγαμε τρέχοντας (πραγματικά κλέφτες!) Σταθήκαμε σ' ένα στενό και τα φάγαμε γρήγορα-γρήγορα, λιγώνοντας κάθε τόσο απ' τα γέλια μας.

Από κεί, αφού είχαμε τελειώσει όλα τα σπίνια, πήγαμε στο σπίτι της δασκάλας που ήταν και άλλα κορίτσια και τους διηγήθήκαμε τα κατορθώματά μας.

Η δασκάλα, που είναι πολύ παράξενη στο ζήτημα της καθαριότητας, μας μάλλωσε γιατί φάγαμε άπλυτα σταφύλια μάλλον, παρά γιατί τα κλέψαμε, κι' ακόμα γιατί τις λερώσαμε τον καναπέ άκουμπώντας τα κέρματα καθώς τα μετρούσαμε.

Σούρουπο πήγαμε να παραδώσουμε τα λεπτά που συνάξαμε. Κάποιος όμως θα μας είδε στα σταφύλια γιατί πριν γυρίσουμε έμεις όλοι στο χωριό το ήξεραν και μιλούσαν για τις κλέφτρες! Και νά, βλέπω τη Μαργαρίτα την αδελφή της Φράγκας ναρχεται ξεκαρδισμένη στα γέλια λέγοντας:

— Για πήτε αλεύρι; Η Ρόδο σας γυρεύει.

— Μα δεν το θέλαμε κι' εμείς, προσπαθήσαμε να δικαιολογηθούμε, πήγαμε να κόψουμε δυο ρόγες κι' αυτά πέσανε στα χέρια μας.

Μα δε βαρύνει. Μας είχαν πάρει πιά στο κορόιδο. Η Μαργαρίτα κι' οι άλλες, που άδελφια γελοούσαμε κι' έμεις Γέλασα όμως πιά πολύ την ώρα που η έκκλησιαστική επιτροπή ήθελε να μας προσφέρει λουκούμια κι' έπειδή εμείς άρνηθήκαμε από ντροπή για τα σταφύλια, ο παπάς είπε μ' έμβρόδεια.

— Πρόκει: «ό γάρ έν τω ναφ έργαζόμενος έν τοῦ ναού έσθιέτω».

Κι' εγώ έλεγα μέσα μου: «έν της ξένης άμπελου έσθιέτω».

Από τότε γτρέπομαι να ξαναβγώ σε έρανο, όποτε όμως τον θυμηθώ δεν μπορώ να κρατήσω τα γέλια μου.

Μύρον της Άνδρου [Α]

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

Ήταν κοντά μεσημέρι όταν ανέβαινα την οδό Μαυρομυιάλη, μ' άργό βήμα εξ αιτίας της έστσης.

Μα σε μια πόρδο είδα κάτι που μ' έκανε να σταθώ μέσ' στο θερμό ήλιο

χωρίς να το συλλογιστώ καθόλου.

Ήταν μια θαυμάσια παιδική σηνή.

Πάγω σ' ένα κοριτσάκι του παγωτού, ήταν άνεβασμένα δυο παιδιά, έν' άγοράκι κι' ένα κοριτσάκι, όχι παραπάνω από πέντε χρονών, και προσπαθούσαν να βάλουν παγωτό σ' ένα χωνάκι που κρατούσαν.

Ο παγωτάς, φαίνεται τόχε εκεί άφήσει για να πάη σε καμιά δουλειά, κι' αυτά έπωφελήθηκαν της εύκαιρίας να δοκιμάσουν... δορεάν το έλκυστικό γλυκό...

Γύριζαν δεξιά, άριστερά, τα ξανά τους κεφαλάκια με τρόπο μήπως τους έβλεπε κανείς. Έγώ κρύφτηκα για λίγο πίσω απ' το διπλανό τοίχο της γωνίας.

Αφού βεβαιώθηκαν πως κανείς δεν τους έβλεπε, γέμισαν τα χωνάκια τους κι' ετοιμάστηκαν να κατεβούν.

Μα το κοριτσάκι κάτι είδε που τους έλειπε. Θάταν ώρατο κάτι λίγο βύσινο σιρόπι από πάνω.

Δεν είχαν όμως καλά-καλά άπλώσει το χέρι τους κι' αυτό που φοβόνταν έγινε. Ταμπλώ... Ο παγωτάς, τρέχει τα τσακώνα απ' τα χέρια. Αρχίζουν τα κλάμματα.

Ο τρώμος είναι ζωγραφισμένος στα φοβισμένα τους προσώπια.

Ο παγωτάς τά φοβερίζει:

— Να σας δώσω τώρα στον πόλι-σμαν να σας βάλει φυλακή, να σας φάνε τα ποντίκια;

Στο άκουσμα των τελευταίων λέξεων τα δάκρυα δυναμώνουν.

Ποτάμι τρέχει απ' τα μικρά τους ματάκια. Φοβάται μήπως στερεψουν οι μικρές βουσούλες.

Άργά σε λίγο, άλλάζουν ταχτική. Πετάνε τα παγωτά κάτω. Τραβιούνται, χτυπούν τα πόδια τους κάτω να ξεφύγουν. Βάζουν όλες τις μικρές τους δυνάμεις. Μα δεν κάνουν τίποτα.

Ο παγωτάς δε θέλησε να τα τυραννήσει περισσότερο. Τ' άφησε δίνοντας στο καθένα ένα μπατσάκι κι' ένα τρώβλημα τ' αυτιού.

Κι' είδα τους δυο μικρούς δράστες να φεύγουν τρεχάλα, κοιτάζοντας λίγο πίσω τους, σά να έκαναν έγκλημα μεγάλο, τρομερό γι' αυτούς.

Από τώρα είμαι βέβαιος πως ποτέ δε θα ξανακλέψουν.

Τάκης Χωριανός [Β]

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΙ' ΕΓΓΟΝΙ...

Άκουα συχνά, την άδύνατη, μακρόσυρτη φωνή του, νάντηχ ή τα έσπα πρώινά του καλοκαιριού:

Άκονίζουμε μαχαίριαα, μαχαίριαα και ψαλιδίαα...

Ήταν ένας γέρος άκονιστής... Ένας φτωχός άδύνατος γέρος, που με δυσκολία κρατιόταν στα πόδια του. Τα ψαρά μαλλιά του κατέβαιναν, ως το πλατύ μέτωπο, σκεπάζοντας μια βαθιά ούλη πουταν χαράγμένη σ' αυτό. Το πρόσωπο του ήταν γεμάτο ρυτίδες, που τις είχε χαράξει τάλετρο του πόνου και τα μάγουλά του βαθουλωμένα. Η μύτη του μεγάλη και γυρή, τα μάτια του μαύρα και το βλέμμα τους γεμάτο πόνο. Ναι, στα μάτια του φαινόταν καθαρά όλη η ψυχή του, όλος ο πόνος της ψυχής του. Στο σκελετωμένο και κυρτωμένο κορμί του τα τριμμένα ρούχα, φαινονταν κάπως φαρδιά... Με δυσκολία κρατούσε στη ράχη του το

